

[anlac](#) • Dec 13th, 2008 •

Nhà tôi có trồng hai cây mai trong chậu. Về tôi thích trồng vài cây cảnh nhỏ trong nhà nhưng trồng gì cũng khó sống ngoài trời trồng mai. Khoảng mấy năm trước khi đi thăm Montreal, nhà thơ Thùy Trang cho chúng tôi mua cây mai nhỏ. Cây mai chậu cho nhà đi nên tôi đi ngay trước chợ tay lái mà cảnh sát biên giới ở Mỹ ở Canada đâu không thấy mua là cây gì mua dù luật mang cây trái sang biên giới rất nghiêm khắc. Cây mai lớn rất nhanh cho đi ngày nay mua trồng ngoài bãi chợ và bán rong Tết sắp đến nên nhà tôi đã mua cây mai trồng ngoài.

Chúng tôi đi đi nghe tiếng lá mai dù nhiều lá vẫn còn xanh và thơm chỉ còn non. Vài hôm sau cây mai chậu.

Tôi bài học cay đắng đó, sau này khi mua cây mai khác từ vùng Florida ngoài nước, chúng tôi mua mai chậu nên lâu thì gian rụng lá và trồng ngoài bãi lúc nào chúng thích. Công việc của chúng

tôi là canh ch&ng nhi&t đ&, gi& cho mai đ&&c đ& ánh sáng, mùa hè đem ra sân, mùa đông đem vô nhà, bón phân và t&&i n&&c. Năm nay cũng th&. Tôi không nh&t lá nh&ng th&ng qua hai cây mai l&n l&&t t& r&ng lá, m&c lên nh&ng ch&i non màu tím và nh&ng n& màu xanh.

N&u & ch& hoa nào đó trong n&&c hai cây mai nhà tôi dù đem bi&u không ch&a ch&c có ng&&i nh&n nh&ng & mi&n Đông giá rét c&a n&&c M&, chúng đ&&c coi quý ch&ng khác gì là linh chi ngàn năm. Mai n& trong khung c&nh ch&ng có gì g&i là xuân. Mùa xuân & đây và c& bên nhà đ&u ch&a đ&n. Tr&i m&i s&p vào đông. Boston l&nh s&m h&n m&i năm. Nhi&u đêm nhi&t đ& đã xu&ng đ&n m&c đông đá. Bu&i sáng đ&n đ&&ng ng&n t& nhà b&&c ra xe đã đóng thành băng. Hôm nay ch& m&i cu&i th&ng 11. Th&ng 11 đ&i v&i tôi là m&t th&ng nhi&u k& ni&m. Tôi xem ngày 20 th&ng 11 nh& là ngày l& l&n vì cách đây 27 năm, 8 gi& t&i ngày 20 th&ng 11 năm 1981, tôi đ&t chân đ&n thành ph& “có tôi đây xa l&” nh&ng nay tr& thành thân thi&t này.

Nh&ng năm tr&&c r&nh r&i h&n, tôi th&&ng dành ngày 20 th&ng 11 đ& lái xe v& thăm con đ&&ng Parkvale & Allston, n&i bác Tôn Th&t Ân, ngày đó còn làm vi&c cho c& quan b&o tr&, đ&a tôi v& s&ng nh&ng ngày đ&u tiên v&i nh&ng ng&&i cùng c&nh ng&. Dù bác ch& làm công vi&c c&a m&t nhân viên, tôi cũng bi&t &n bác vì sau bao nhiêu chuy&n đi xa c&a đ&i mình l&n đ&u tiên có m&t ng&&i đ&n đón. Khi có đ&p đi lên h&&ng b&c c&a thành ph&, tôi th&&ng tr& l&i thăm con đ&&ng Commonwealth. Con đ&&ng có hai hàng hoa s& đ&p th&&ng đ&&c in trong các b&u thi&p đ& gi&i thi&u v& thành ph& Boston. Đ&&ng Commonwealth có tr&&ng đ&i h&c Boston, n&i tôi ghi danh h&c môn ngôn ngữ đ&i n toán đ&u tiên h&t s&c khó, đêm ng& th&&ng chiêm bao th&y m&t ông th&y. Th&i đó, m&i sinh viên dù chuyên ngành cũng ch& đ&&c x& đ&ng máy m&i tu&n 8 gi& ngo&i tr& sau 11 gi& t&i đ&n 5 gi& sáng. Nh&ng k& đánh máy theo ki&u “nh&t đ&&ng ch&” nh& tôi th&&ng ph&i ng& s&m đ& khuya th&c đ&y đi làm bài. Trên đ&&ng Commonwealth còn có tr& s& c&a International Institute of Boston, c& quan thi&n nguy&n đã b&o tr& tôi trong nh&ng ngày m&i đ&n. Tôi cũng thích ghé ngang qua công ty Teradyne, m&t công ty đ&i n t& quen thuộc v&i ng&&i Vi&t, n&i l&n đ&u trong m&t bu&i chi&u m&a, tôi đã g&p g& m&t ng&&i, sau này tr& thành v& tôi. Nh&ng ng&&i quen, có ng&&i còn ng&&i m&t và nh&ng con đ&&ng, căn nhà, hàng cây, qua m&y ch&c năm đã thay hình đ&i đ&ng nh&ng trong lòng tôi k& ni&m v&n màu xanh. K& ni&m, dù vui hay bu&n, dù ng&t ngào hay cay đ&ng, n&u bi&t chiêm nghi&m, cũng giúp th&ng hoa cho cu&c s&ng con ng&&i.

Trĩ năm nay cũng mùa xuân năm trước. Mùa và mùa. Nhưng công nhân mùa lạnh kéo dài suốt cuối tuần qua. Mùa xuân đến muộn Thng Đc ti u bang Massachusetts phải tuyên bố tình trạng khẩn cấp để phòng chống lũ lụt. Nhưng chống đỡ công nhân đi qua cũng để đánh dấu buổi nghỉ công nhân mùa xuân. Tôi rời làng Mã Châu một mình khi còn rất nhỏ và đêm đầu tiên Đà Nẵng là một đêm mùa xuân. Tôi vào Sài Gòn trong một chuyến mùa xuân và đêm đầu tiên Sài Gòn cũng trong công nhân mùa xuân. Và bao nhiêu công nhân mùa xuân khác. Mùa xuân khi lái xe rời thành phố có ánh trăng mờ mờ sáu soi đường, mùa xuân khi xa sân trường trung học có hàng phố phố vỉ, mùa xuân khi lên cuội để xe qua con đường Duy Tân có bóng me xanh. Và bao nhiêu kỷ niệm, dù một ngày, một năm hay một đời, dù còn lại hay ra đi về vàng nhũ nhũng chỉ có lá cuội thu, âm hưởng công nhân chúng vẫn còn vang trong tâm hồn tôi bất tận.

Mùa xuân làm tôi nhớ lại những công nhân mùa xuân tuy chào đón tôi 27 năm về trước cũng vào cuối tháng 11 này. Tôi quen đi và đến một mình những người công nhân khi rời Manila đến Boston là một trong những thay đổi lớn nhất. Sáng 17 tháng 11 năm 1981, đời đời Cao ủy T N n phát cho chúng tôi một người một người có ghi những chuyến bay đi và đến. Tôi ghi công nhân tôi có ghi phi trường tôi sẽ đến bằng chuyến BOS. Tôi không hiểu đó là đâu vì chưa quen với cách viết tắt các phi trường Mỹ. Nhân viên Cao ủy ghi thích trên cuội cùng công nhân tôi là Boston. Đang trong góc phòng tôi nghĩ về thành phố mang tên công nhân đầu tiên của bu n. Boston xa xôi quá. Ph n l n ng i trong đoàn sự về California n n g m vì họ có thân nhân. Tôi thu c đ n “m c o i”, hiểu theo nghĩa t n n là không có thân nhân ở Mỹ, sẽ đi về quê nhà.

Và nhớ thôi, đoàn người t n n chúng tôi lên xe bus ra phi trường. Gia tài công nhân tôi, dăm bài thơ dang dở và một túi áo quần. Hôm rời Palawan, tôi mang dép ra phi trường đi Manila. Một người nh c tôi nên lên chuyến Pascal xin một đôi giày. Tôi không đi, tôi nghĩ S còn phải lo chăm sóc cho đám trẻ em, mình lên rời nên tôi lo li u l y. ở Manila, một người quen cho tôi một đôi giày những số nh h n bàn chân tôi nhũ. Đôi giày chật chội làm m y ngón chân tôi chảy máu. Và nhớ thôi, tôi tìm biệt thự Palawan thân thiện ng, tìm biệt thự đô Manila kỷ niệm, tìm biệt thự công Subic Bay nơi chi n h m White Plains có thể đang nhũ neo, tìm biệt thự t n c Philippines với lòng biệt n b o b c, tìm biệt thự Thái Bình Đ n g bao la nơi đ n g bào tôi đang lênh lênh trong dòng n c đó và tìm biệt thự phố ng đông, tôi mang thơ đi về phố ng tây bằng đôi chân đang rỉ máu, theo công nhân đến lên nghĩa bóng. Không ai đưa tiễn, nhớ trong thơ Nguyễn Bính, tôi “một mình làm công nhân phân ly”.

Ng&i trên máy bay mà lòng miên man t&&ng t&&ng nh&ng gì đang ch& đón mình. H&i còn nh& tôi nhi&u l&n đi xa nh&ng không ý th&c h&t s& quan tr&ng c&a m&i chuy&n đi. Ngày đó tôi đi nh& con chim nh& cu&n theo dòng đ&nh nghi&p. V&i đôi cánh nh& nhoi và s&c bay y&u &t c&a mình, tôi ch& bi&t n&&ng theo chi&u gió mà s&ng sót. Có khi đ&u trúng bãi cát nóng S&n Chà, có khi r&t xu&ng tr&i cây khô Đà N&ng, có khi r&i d&&i g&c đa già & H&i An, nh&ng dù & đâu, trong hoàn c&nh nào, tôi cũng đã c& g&ng bay lên đ& hót vang gi&a núi r&ng đ&y b&t tr&c.

Không ph&i bây gi& mà ngày x&a cũng th&, không ai bi&t tôi m&t mình. Tôi có con ng&&i c&a xã h&i và con ng&&i c&a riêng tôi, hòa h&p và t&&ng ph&n, im l&ng và sôi n&i, luôn c& g&ng làm đi&u t&t nh&ng cũng ph&m nhi&u l&i l&m. Tôi luôn s&ng r&t vui, r&t l&c quan và r&t yêu đ&i. Tôi luôn tìm đ&&c nh&ng đi&u tích c&c ngay c& trong nh&ng hoàn c&nh vô cùng tuy&t v&ng nh& khi đ&ng trên b& kinh Chu H&i m&t bu&i sáng tháng 6 năm 1981 ch&ng h&n. Nh&ng bay đ&n Boston thì khác. Năm 1981 tôi đã & tu&i tr&&ng thành và ng&n núi đang ch& tôi & Boston cũng cao h&n nhi&u so v&i nh&ng ng&n núi th&i th& &u. Tôi không ch& ph&i ch&n l&a cách v&&t qua mà còn ph&i v&&t qua b&ng con đ&&ng ng&n nh&t và nhanh nh&t.

Sau 27 năm, ng&n núi v&n còn đó, th& th&ch v&n còn đó, bao nhiêu vi&c mu&n làm v&n ch&a làm xong, m& &&c th&i tu&i tr& v&n còn là m& &&c, nh&ng ít ra, nhân ngày đánh đ&u 27 năm đ&nh c& trên n&óc M&, nhìn l&i đ&i mình, tôi nghĩ mình đã làm đ&&c m&t vài vi&c có ích cho xã h&i, đã đi m&t đ&&ng, đã gieo trên m&nh đ&t c&n khô mà tôi đ&t chân qua vài h&t gi&ng tôi tin là t&t cho t&&ng lai. Và t&t c& nh&ng đi&u tôi đã làm s& không thành n&u thi&u đi m&t ch&t li&u căn b&n. Đó là tình ng&&i. Tình ng&&i trong nh&ng ngày & ngoài n&&c không b&t đ&u t& đâu xa mà ngay trong c&ng đ&ng tôi đang s&ng. M&t cái b&t tay, m&t l&i chào, m&t l&i an &i, m&t ti&ng c&&i và nhi&u khi c& nh&ng gi&t n&&c m&t chia bu&n đã t&o trên x&ng ng&&i xa l& này m&t góc quê h&&ng. Chúng tôi n&&ng t&a vào nhau, g&n gửi nhau h&n c& nh&ng ng&&i thân thi&t trong gia đ&nh. Đ&t n&&c n&m bên kia trái đ&t xa xôi nh&ng tình ng&&i có & kh&p n&i và vô cùng g&n gửi. Khái ni&m c&ng đ&ng không ph&i là khái ni&m m&i mà đã có trong t& đ&nh t& &n b&n đ&u tiên nh&ng giá tr& th&t s& c&a khái ni&m n&y ch& th& hi&n trong s& hình thành c&a c&ng đ&ng ng&&i

Viết hồi ngoi sau 1975.

ở Boston trong những năm đầu thập niên 1980, tôi biết có nhiều người chuyên đi tìm kiếm những nghề, các hãng xe, các lập trình Anh miền phí hay những chỗ cho mượn nhà rồi đi giới thiệu cho bà con còn gặp khó khăn. Mọi người chúng tôi gặp nhau để nghe các anh chị đó thông báo những tin tức về tìm hiểu đầu tư. Họ không làm cho chúng ta quan tâm đến nguy hiểm nào của những chỗ nói đầu của trình Anh tốt hơn nhiều người khác. Tôi cũng biết một anh suốt nhiều năm trước đã tận tâm với công việc đi đón người mới đến, tận tâm hỗ trợ biên cho đến các đợt HO sau này. Dù khuya khốt bao nhiêu, tuy nhiên người lái hay giá rét căm căm anh vẫn đứng chờ trên hành lang phi trường để mang đến cho bà con về đầu tư chân xuống máy bay những lời thăm hỏi đầu tiên vô cùng cẩn thận. Những buổi chim tránh bão, chúng tôi đã nhìn thấy nhau mà sợ ngẩng đầu nhìn cây phong và sợ hãi tìm nhau bằng que chì tinh thần.

Những người họ có lòng tốt như thế không phải chỉ có ở Boston mà các chỗ khác cũng có ở Montreal, Toronto, Chicago, San Jose, Santa Ana, Paris, Sydney, Berlin và khắp nơi trên thế giới. Tên tuổi của họ có thể không được vinh danh trong những từ điển sang trọng, không được nêu trong danh sách của những anh hùng làm rạng danh của người Việt. Không, họ không phải là những khoa học gia có nhiều bằng sáng chế, những trí thức học nhiều về kỹ thuật, những công ty lớn, những dân chủ đầu tư bán, những thương gia giàu có những nhà thi đấu họ của người chúng ta đã phải gặp khó khăn vất vả biết bao nhiêu. Con đường nào, đi đâu cũng có tên những của con đường trở thành của của người Việt Nam phải được mang tên họ, những người họ Việt Nam làm việc trong âm thầm những đời lòng nhân ái.

Nếu không có tình của người có thể tôi vẫn sống, cũng học ra trường, công việc, có con và đi làm để xây dựng cho mái ấm cho riêng của mình, những tình của người đã mang đến những điều tôi không có. Tình của người là mùa xuân của cuộc đời tôi, đã giúp tôi mang cái riêng vào cái chung, giúp tôi hiểu ý nghĩa gì tốt đẹp mà tôi đang sống, chén cơm mà tôi đang ăn. Tình của người là nguồn sự sống của rất nhiều thế và vẫn tôi. Tháng 8 năm nay, tôi in một cuốn sách

m&i nh&ng c& ý dành đ&n g&n ngày k& ni&m 20 tháng 11 đ& gi&i thi&u đ&n bà con Boston tr& c khi đi gi&i thi&u vài n&i khác. Nh& tôi có th&a v&i bà con có m&t hôm đó, h& không ph&i là đ&c gi& hay là nh&ng ng& i th&ng ngo&n vẫn h&c ngh& thu&t nh&ng là m&t ph&n trong đ&i s&ng tinh th&n, là n&i dung và tâm h&n c&a cu&n sách tôi v&a vi&t. Tôi đi nhi&u n&i nh&ng bao gi& cũng mu&n v& l&i Boston, thành ph& thân yêu n&i tôi s&ng lâu h&n th&i gian tôi đã s&ng ở Vi&t Nam. Không có đ&i s&ng t& n&n, h&n nhiên v&n có tôi nh&ng s& không có Tr&n Trung Đ&o, bút hi&u mà tôi đ&t cho bài th& đ&u tiên vi&t ngoài Vi&t Nam. Boston g&n li&n v&i tình c&m c&a tôi nh& m&t ng& i anh văn ngh&, nhà văn Tr&n Hoài Th& có l&n đã vi&t: “Con đ&ng Dorchester qua nh&ng ti&m ăn, t&p hóa Vi&t Nam. Và m&t khu Vi&t. Và nh&ng g&ng m&t da vàng. Và nh&ng l&i trao đ&i b&ng ti&ng m& đ& vang trên bãi đ&u xe. Đ&i s&ng v&n b&n r&n. Cối lòng v&n quay qu&t. Nh& nhưng v&n bảo bùng. B&n h&u m&y th&ng trôi th&t tán.

M&y th&ng đ&i m&t chuy&n đ&ng...Cái m&u s& chung &y là m&u s& c&a b&t c& ng& i t& n&n nào trong chúng ta...Cám &n Boston v&i nh&ng con tim k& di&u. N&u không có nh&ng con tim này, tôi nghĩ, ch&c ch&n s& không có Tr&n Trung Đ&o”.

Th&t v&y, có l&n, sau khi bán căn nhà ở Dorchester nh&ng l&i không di chuy&n v& thành ph& khác, v& ch&ng tôi ph&i đi tìm mua căn nhà m&i. Chúng tôi đ&n phía nam ti&u bang Massachusetts và tìm đ&ng c& m&t căn nhà r&t khang trang nh&ng giá c& ph&i ch&ng vì khá xa thành ph&. Trên đ&ng lái xe v&, v& tôi đoán ch&c là tôi s& không mua căn nhà đó, lý do đ&n gi&n vì xa cách v&i c&ng đ&ng ng& i Vi&t Boston. V& tôi nói đúng. Tôi không th& s&ng xa c&ng đ&ng Vi&t Nam. Tôi ch& có th& nh&ng n&i nào mà trong vòng 20 hay 30 phút tôi ph&i có m&t khi c&ng đ&ng c&n đ&n tôi. Tôi không có phòng m&ch ở Boston, không có nhà hàng ở Boston, không có văn phòng luật s& ở Boston và tôi cũng ch&a bao gi& đ&m nhi&m m&t ch&c v& gì trong ban ch&p hành c&ng đ&ng nh&ng khi nghĩ đ&n c&ng đ&ng, tôi luôn nghĩ đó là c&ng đ&ng c&a tôi, gi&ng nh& nhà tôi bây gi& hay chùa tôi, cây đa thân thi&t c&a tôi ngày tr& c. Câu nói “C&ng đ&ng c&a tôi” th& hi&n m&t quy&n s& h&u nh&ng không ph&i s& h&u tài s&n v&t ch&t là m&t th& s& h&u tình c&m, m&t m&i tình đã g&n bó th&y chung v&i tôi suốt 27 năm qua.

Tâm sự về mùa xuân

Tác Giả: Trán Trung Đáo
Chúa Nhật, 14 Tháng 12 Năm 2008 14:30

Cách nhà tôi khoảng 20 dặm về phía nam là một thành phố nhỏ nhỏ ngay rìa thị trấn vì đó là một trong những trạm khởi hành của lịch sử Mỹ, thành phố Plymouth. Nhóm người đầu tiên đã trải qua những khó khăn hàng loạt của những người Việt mới đi là khi ngồi trên chiếc tàu Mayflower họ bị ốm hàng loạt đang giăng buồm đến Mỹ. Những người Việt Nam thì khác, ra đi như chim đã ra đi. Khi đứng trên boong chiếc thuyền USS White Plains nhìn biển mênh mông và những đám mây bay xa tít cuối chân trời, tôi không biết đi mình rồi sẽ ra sao. Tôi tin, người mới mới ít có thân nhân, những người ra đi như tôi đều chia sẻ một tâm trạng buồn giận nhau như thế. Làm người mới có một quê hương, vâng, những quê hương không bao giờ đồng nghĩa và trở về nếu nếu quê hương không có thể do. Tôi thán phục câu nói của Tổng thống Abraham Lincoln “Nếu ai nào có thể do, thì đó là quê hương tôi” và tôi suy nghĩ đó tôi đi.

Không phải chỉ Boston thôi, mà tôi tìm thấy tình người trong tất cả những nơi tôi đã đến. Những mùa hè, tôi dành giờ phút cuối tuần để đi đến các thành phố lớn nơi có những người Việt Nam và bên bờ tôi đang sống như Orange County, San Jose, Atlanta, Washing DC, Seattle, Sacramento, San Diego, Denver, Tampa, Miami, Chicago, Houston, Dallas, Montreal v.v. và ở đâu tôi cũng tìm thấy sự sống mới ngày thêm mạnh mẽ của những người Việt, một tình đồng hương đồng cảm, thiết tha. Tôi đã đến với những người đồng hương đến mức vào ngày Tết tập trung hát cũng chỉ có vài chục gia đình như Cary, North Carolina và tôi cũng đã đến với những người đồng hương rìa lớn có cả hàng chục, hàng trăm nghìn người như Santa Ana, San Jose, Houston, Dallas. Và dù ở đâu tôi vẫn bắt gặp giọng suối tình thơ người Việt Nam đang chực và hàng cây hy vọng mới ngày mới thêm cao lớn. Tháng trước tôi trở lại thăm Atlanta. Mười năm tôi mới có dịp ghé qua đó một đêm.

Trong những tình hình như thế, tôi vẫn còn nhớ các chú bác anh chị ở Atlanta gọi một cách thân thiện là “nhà thơ trẻ”. Thế thì tôi không còn trẻ nữa rồi vì họ họ hàng họ hàng người tôi như thế trong lớn đến cả những năm trước cũng có một trong buổi chiếu phim lớn này. Mái tóc họ bạc họ và những người bạn đi chầm chậm những người họ vẫn giữ trong tâm hồn một tình cảm và một hình ảnh như những người nguyên vẹn như trong lớn đều tôi đã ghé thăm.

Ba m&#i ba năm, t&# nh&# ng ngày đ&# u tiên khi ánh m&# t còn ng&# ngàng, b&# c chân còn ng&# n ng&# i, câu nói còn v&# ng v&# , c&# ng đ&# ng Vi&# t Nam đã tr&# ng thành v&# m&# i ph&# ng đi&# n. Nh&# ng siêu th&# m&# i ngày m&# t đông h&# n, th&# ng xá r&# ng h&# n, nhà c&# a cao h&# n, xe c&# m&# i h&# n. H&# n nhiên, c&# ng đ&# ng Vi&# t Nam ch&# a ph&# i là m&# t c&# ng đ&# ng tuy&# t v&# i, hoàn h&# o nh&# m&# i chúng ta có th&# đang m&# c&# c. Có nh&# ng đ&# u ch&# a tr&# n v&# n, nhi&# u hi&# n t&# ng tiêu c&# c và nhi&# u c&# c m&# ch&# a tr&# thành hi&# n th&# c. M&# i khi l&# t trang qu&# ng cáo c&# a m&# t t&# báo, &# b&# t c&# ti&# u bang nào, &# b&# t c&# n&# c nào, chúng ta cũng th&# m t&# h&# i ph&# i chi t&# t c&# ông bà bác sĩ, nha sĩ, đ&# c sĩ, lu&# t s&# , th&# ng gia đang qu&# ng cáo đ&# y kín t&# báo kia, dành m&# t ngày, m&# t ngày thôi, đ&# đ&# n v&# i nhau trong l&# Gi&# T&# Hùng V&# ng hay T&# t Dân T&# c thì c&# ng đ&# ng chúng ta s&# đ&# p h&# n, s&# m&# nh h&# n, s&# m&# cúng h&# n bi&# t bao nhiêu. Ngo&# i tr&# m&# t s&# ít có tình th&# n đ&# n thân, m&# t s&# khác đông h&# n v&# n còn xa cách, v&# n xem c&# ng đ&# ng ng&# i Vi&# t đ&# n gi&# n ch&# là nh&# ng khách hàng không khác gì ng&# i Hoa, ng&# i M&# . H&# quên r&# i ch&# ng? Trong ký &# c ch&# a phai c&# a nh&# ng l&# u dân v&# a b&# n&# c ra đi, có h&# trong nh&# ng ng&# i t&# ng s&# p hàng tr&# c c&# quan an sinh xã h&# i đ&# lãnh ti&# n tr&# c&# p, có h&# trong nh&# ng đoàn ng&# i chân &# t chân r&# o, l&# c đ&# ng, l&# c n&# o gi&# a ph&# ng&# i. Hàng cây phong còn đó nh&# ng b&# y chim đã s&# m b&# nhau đi khi mùa đông đ&# n. Tôi mong có m&# t ngày h&# s&# đ&# n, đứng ra là s&# tr&# v&# , đ&# tìm l&# i chính mình trong c&# ng đ&# ng ng&# i Vi&# t v&# i t&# cách là thành viên c&# a m&# t đ&# i gia đình, n&# i chính h&# đã nh&# đó mà thành công.

Không gi&# ng nh&# các tình tr&# ng r&# chia, h&# n thù và phân hóa th&# ng th&# hi&# n qua nh&# ng hi&# n t&# ng tiêu c&# c trong đ&# i s&# ng hàng ngày mà ai cũng đ&# dàng nh&# n th&# y, tình th&# ng là dòng su&# i mát nh&# ng nhi&# u khi ch&# y r&# t âm th&# m, nh&# sáng nay trong nhà tôi nh&# ng búp mai xanh đã âm th&# m n&# thành nh&# ng cánh hoa vàng r&# c r&# . Mùa xuân đang l&# n n&# a qua đây.